

שער ראשון - כתר

שמרי עליו בעזרת "אליקסיר" של ד"ר א. רובין

(ביאוקוסמטיקאי)

- כי "אליקסיר" הוא תכשיר המבוסס על חומר ביאולוגי טבעי הנקלט בנקל על ידי עור הראש ומביא לשרשי השערות חמרים חשובים ליצירת סיבי שער.
 - כי בראש בקבוק "אליקסיר" מורכב מכשיר לעיסוי עור הראש שפעולתו מגבירה את זרימת הדם לשרשי השערות ומעודדת את פעולתם.
 - כי "אליקסיר" הוכן על בסיס נסיון אישי של עשרות שנים בתחום הטיפול בשער הראש, התכתבות עם חוקרים בעלי שם בינלאומי ומחקר עצמי.
 - כי שורש שחרל להצמיח שער אינו בהכרח שורש מת וניתן במקרים רבים להפעילו להצמחת שער חדש.
 - כי בתקופת הטיפול, "אליקסיר" אינו פוגע במראה השער ואינו גורם לתופעות לווי כגון ריח בלתי נעים או הכתמת הכר והבגדים.
- נמי כבר היום את "אליקסיר".
- להשיג בפרופמריות, בבתי מרקחת ובמספרות עם פרוספקטים והוראות שמוש.
- התכשיר והמכשיר הוגשו לרושם הפטנטים ב-1961.

אזהרה לצבור

- בזמן האחרון שוב צצו מספר סוחרים, המתמירים ליצר שלגונים כחיקוי חיצוני לתוצרת ארטיק קרטיב.
- להסיר מכשול מעיני הצבור הננו להסב לבו לכמה עובדות הנובעות מנסיבות נפל אלו.
1. יזכור הצבור את הסערה שקמה אשתדק בחיפה, עם הרעלתם של 8 ילדים רכים, כתוצאה מאכילת שלגונים המיוצרים בבתי מלאכה מפוקפקים.
 2. הוגשה זה מקרוב תביעה משפטית נגד יצרן, שניסה למכור שלגונים בעטיפה דומה לזו של ארטיק קרטיב.
 3. מוצרי ארטיק קרטיב הפכו לשם דבר. אך מעובדה חיובית זו נובעת סכנה לצבור, שכן מוכרים מסוימים, מנסים למכור שלגון אחר מתוך הנחה, שהקונה, המבקש ארטיק לא ישים לב אם אמנם ארטיק אמיתי קבל.
 4. נסיבות החיקוי של בעלי השלגונים הנ"ל הם במישור החיצוני בלבד (חיקוי העטיפה) — זו הונאת הצבור.
 5. שמרו על בריאותכם, אל תעשו נסיונות על קיבתכם.
 6. בדקו בכל פעם שתבקשו ארטיק אם לא ניתן לכם תחליף!
- מוגש ע"י מפעלי ארטיק-קרטיב בתיים

הומוסכסואליות של נשים

מחקרו המלא של ד"ר פרנק קאפריו הופיע בעברית ומחירו בחודש הראשון להופעתו: 1.40 ל"י בלבד.

(המשך מעמוד 9)

המודה בפשעים כה רבים, מכחיש דווקא עובדה זו בשפה קצפה. טען השבוע סרבאצ'י: הוס הגיש לפני מותו בקשה לחנינה, ועדותו נגד אייכמן ניתנה על רקע זה. רוצח המיליונים, שלא ידע אף להגיד בר ביטחה כמה מיליונים הרג, לא היה מסוגל למות כגבר, מבלי לבזות את עצמו.

"השח את עמידתם העלובה של נאצים אלה לעמידתם הגאה של לוחמי-המחתרת שלנו מול התליין הבריטי", אמר השבוע אחד מראשי "לח"י. "אך עמדו בן-יוסף, גרונר, בית-צורי, חכים וחבריהם במשפט ובתא-התליה — ואין מחבויים נאצים אלה, מוסיפני ועד אייכמן עצמו!"

השואה מאלפת. גוצ'האדונים אינו מצטיין במבחן העליון. אך יש הבדל בנסיבות. גיבורי המחתרת העברית ידעו במותם שהם חלק מתנועה גדולה, הנמצאת במלוא תנופתה. ואילו נאצים עלובים אלה נקראו אל המבחן הסופי אחרי התמוטטות מדינת-הזוועות שלהם. השיכון הקולקטיבי הגדול של גרמניה — התנדף. רוב אלופי-הרצח ברחו כעכברים מאוניה טובעת. אותם שנתפסו נשארו בודדים, ללא אחיזה, ללא אמונה, עלים נידפים ברוח. אחרי שהתנדף חלום האדונים, חזרו והיו אנשים אלה כפי שהיו לפני שהצטרפו להרפתקה הגדולה — אפסים עלובים.

אפשר למות בגבורה על קידוש השם. אך אפשר למות בגבורה על קידוש השטן?

★ ★ ★

הסיוף המשפטי בין התובע והסניגור מביא לפחות ברכה אחת: הוא מכניס הפסקות בין הסצנות המוזעזעות של העדר יות. קושה היה לסבול עדויות אלה, או אף לעמוד על עומק הזוועות הכלולות בהן, אלמלא חזר בית המשפט מפעם לפעם לאחירה היבשה של ויכוח משפטי.

העדים: כל אחד מהם דומה לדוד-לחץ, בו נכלאו במשך 20 שנה התחויות והזכרון. בנות, במשך חודשים ארוכים התכוננו לקראת היום הגדול, כאשר יעמדו מול עיני העולם, ויספרו. הם רוצים לספר הכל, להנציח את הכל. והדבר אינו ניתן להם.

"אנו מבינים כי יש לדברים אלה חשיבות אנושית וציבורית, אך המשפט חייב להתקדם", אומר השופט לגדוי, אב בית-הדין, במנינה של תקיפות ועדינות, האופיינית לה. אבל העד אינו יכול להפסיק. הוא רוצה לספר את הכל, להשמיע בפעם הראשונה את האמת הגדולה הכלואה בו, לבטא זאת באוזני העולם כולו. הוא רוצה שכל זה יכנס לפרוטוקול, לזכרון הדורות.

עד אחד מספר על סבלת היהודים בצ"כ סלובקיה. השופט והתובע משטעים אותו כמה פעמים, בולמים לו לבסוף את שטף הדברים. אחרי סיום חקירתו ביני התובע, הסניגור והשופטים הוא רוצה עוד להגיד משהו. השופט מסרב להרשות לו זאת. ואי, בשארית כוח הייאוש, הוא מזדקף ומפליט במהירות עוד משפט אחד: "אני מוכרח עוד להזכיר את הד"ר כ"י-וכך, שהקריב עצמו ל"מען הקהילה היהודית, ושניספה באושיחין..."

ואו הוא יורד מדוכן העדים. שמו של אדם אחד ניצל משיכתת הדורות. עד אחד הציב לו מצבה בפרוטוקול, לאיש שגופתו נשרפה מבלי להשאיר אחריה שריד וזכר.

★ ★ ★

אשה קטנה ומושקפת עולה עד דוכן העדים. אשה רגילה מאד — עקרת-בית טיפוסית, או אולי פקידה בבנק.

במלים פשוטות, ללא פאתוס, היא מספרת על המרכז להגירת היהודים בפראג. שם ישבו, בראשות אנשי הגסטאפו, פקיד כל משרדי-הממשלה שנגעו בתהליך ההגירה — משרות המסים והפקעת הרכוש, משרדי הפנים והחוץ. בקומה העליונה ישבו עוזריו של אייכמן, אנשי הגסטאפו, שמלה אחת שלהם הספיקה כדי לשלוח יהודי לתאי העינויים של מחנות-הריכוז. במרתף ישבו נציגי הקהילה היהודית, שעברו על הניירות של כל יהודי לפני שניגש לפקידים הגרמנים. העדה היתה פקידה במרתף.

בת כמה היתה אז? כבת 20, גילן של נערות-הזווה והזונניות ברחוב דיונוגוף. בכל בוקר עברה על פני רס"ר הס.ס. שעמד בפתח, ושהיכה את היהודים בהתאם למצב רוחו, התעלל בהם והכריח לצעוק: "אני נבל מטונף! אני עורר-דין רמאי!"

העדה עברה על פני אנשי הס.ס. וישבה ליד המכתבה שלה במרתף. שם טיפלה ביהודים הנפחדים, המוכים, המוזעזעים. מה היה הטיפול? "קודם כל השקטנו אותם. אחר כך עברנו על הניירות שלהם, ובדקנו אם הכל בסדר. או שחסר מהרגיעה..."

פקידה קטנה במרתף, שהרגיעה את רבבות היהודים, יום אחרי יום, חודש אחרי

חודש, עד שהועברה בעצמה לאושוויץ. גיי בורה קטנה מממלכת אייכמן.

הפקידה ראתה הרבה, מן הדברים שרק פקידה יכולה לראות. אייכמן קבע מיכסה יומית של יהודים, שהיו צריכים לעבור את תהליכי ההגירה. אם ירד המספר, בוצעו כמה פעולות-טרור, כי מתפקיד שרות-הבטחון היה להמריץ את היהודים להגר.

על כן, כאשר נמסר על ביקור קרוב של אייכמן במשרד, עשו קציני הס.ס. המפוארים קוגנייה עם היהודים שלהם, כדי למות את מפקדם. גויסו יהודים, סתם יהודים, שיעמדו בתור. ניתנו להם תיקים ריקים. כך הולך אייכמן שולל. הלה בא, ראה את הדוחק הרב, את התור הארוך, ובא על סיפוקו. הוא דיווח להיידריך שהכל דופק, שהעניינים מתנהלים כשורה.

רמאות פשוטה, האופיינית למישטר דיקטטורי. בלי משים, מסתכלים העתונאים בפניו של אייכמן. איך הוא מגיב על אי-היגיון של עוזריו הבכירים כלפיו?

אייכמן מפשפש בתיקים שלו. אין תגובה.

★ ★ ★

העד המזועזע ביותר עד כה: מקס בורגר, איש-ביטוח מצ'כוסלובקיה.

על הדוכן עולה גבר אלגנטי, בעל שיער מכסיף, שוף, גבר המטפל בעצמו. כמה מן העתונאים מכירים אותו, כאדם שטיפל פעם בענייני העתונות הלועזית של הציונים הכלליים. אז בלט במיוחד. סתם אדם נעים-הליכות, אירופי, תרבותי.

עתה הוא מספר על קורותיו, כאחד מאלף היהודים הצ'כיים שנשלחו על-ידי אייכמן, בראשות מלחמת-העולם, לניסקו, בדרום פור לין, כדי להקים שם "מולדת חדשה" ליהודים. בתיאורו של אייכמן, היה זה נסיון הומאניטארי גדול לפתור את שאלת היהודים, שהוכשל על-ידי מנהיגים נאציים רשעים. בתיאורו של בורגר, זה נראה לגמרי אחרת: שלשה ימים בלי מים, מהלומות של אלות ושוטים, פיזור הזקנים והחולים ב"אמצעות יריות, רתימת יהודים במקום הסרסום לפני העגלות, גניבת הכסף והאוכל שלהם, הרעבה, התעללות, טרור.

העד מספר את הכל בשקט, בצורה עובדתית, בגרמנית נכונה ותרבותית. אחרי כמה דקות מתחילות עיניו לדמוע. הוא ממשיך בסיפורו כרגיל. כל כמה דקות הוא מנגב את עיניו, בשקט ובצינועה, וממשיך לספר. דממה מעיקה משתררת באולם. אמתול התעלפה אשה ביציע, בשעת תיאור סבלות יהודי וינה. עתה הוא — תנועה בבית-המשפט. נדמה כאילו הכל — השופטים, התובע, העתונאים, הקהל, בוכים בשקט בלבם. סר-באציוס יושב כפוף מאחורי תיקיו. האם העד מסתכל באייכמן, היושב בדיוק מולו, מרחק כמה צעדים? אין לדעת.

העד מסיים את עדותו. הוא מספר שנשלח לאושוויץ, יחד עם אשתו, היחידה שנשארה מכל המשפחה. "האם אשתך נשארה בחיים בתום המלחמה?" שואל השופט הלוי. לרגע מגיעה המועקה לשיאה. הלב מתפלל: לפחות זה.

"כן, היא נשארה בחיים", עונה העד. אנחה חרישית של הקלה בקהל. העד יורד מהדוכן, בקומה זקופה ועיניו אדומות, ויושב בין הקהל.

★ ★ ★

ושוב מיסמכים, מיסמכים, מיסמכים. אחד מהם מקרב את העניין בכמה אלפי קילומטרים. ממש עד לעיר בה נערך המשפט. הפעם אין המדובר בפראג, בוניה, בי לובלין — אלא בירושלים.

המופתי בא לביקור בברלין. הוא היה רוצה שמהו מחלקתו של אייכמן יבוא אליו, אחרי הנצחון במלחמה, כדי ליעץ לו בביצוע פתרון בעיית-היהודים בארץ-ישראל. אחד מאנשי המופתי, שנחשב לבן אחי, כבר זכה לכינוי "היידריך של המזרח התיכון". הוא ינצח בבוא היום על ההשמדה. לרגע אחד צצה מחשבה נוראה: כמה קרוב זה היה! רומל הגיע לשערי אלכסנדריה. הצנחנים כבר הגיעו לכריתים. בבול-גריה ובהרי הקוקו התדפקו גדודי החר-מאכט על דלתות תורכיה. הצבא הכריטי במרחב היה שבור. ורומל מתלונן בספרו: רק השגעון הפרטי של הפירר מנע את כיבוש המזרח הקרוב כולו. הפירר לא הקציב למיבצע את הכח האחרי שהיה דרוש להבטחת משלוח הדלק מאיסלחיה ללוב. אחרת היה הוירמאכט כובש בנקל את ירושלים.

ואחרי כל עוצבה של הוירמאכט התקדמה "יחידת המכביצ" של הס.ס. לשם טיפול ב"פתרון הסופי של בעיית-היהודים". אייכמן יושב בתא, מסדר את חיקיו. האם חושב גם הוא על אפשרות זו, בהסתכלו על השופטים והמשפטנים בני "הגוצה ה"יהודי", היושבים מולו?